

til at ansee det for nødvendigt, at der bliver udsendt en saadan kortfattet Forklaring og Underretning for Vedkommende som den her omhandlede.

Det andet Spørgsmaal i det 5te Punkt, som gaaer ud paa at faae oplyst, i hvilket Forhold den Understøttelse, der i de sidste 4 Maanedes er ydet af det overordentlige Invalidefond til Invalider, som have deres Ophold i Kjøbenhavn, staaer til hvad der er ydet af det samme Fond til dem i de samme fire Maanedes i de to foregaaende Aar, støtter sig dertil, at det er en temmelig almindelig Mening, at der netop i de sidste 4 à 5 Maanedes har fundet en ganske modsat Fremgangsmaade Sted, med Hensyn til Understøttelse af det overordentlige Invalidefond, af den, der tidligere har været fulgt. Man siger, at der fra Bestyrelsens Side i den senere Tid er viist en ganske betydelig Rundhaandethed i denne Henseende med Hensyn til Invaliderne i Kjøbenhavn. Jeg skal ikke sige, om det er Sandhed eller ikke, men man har sat dette i Forbindelse med Invalidforeningens Dannelse; man har sagt, at der omtrent til den Tid blev dannet en Forening af Invalider, hvis Opgave var at sørge for, at Invaliderne fik det, hvortil de meente at have Ret, og fra den Tid af har Invalidbestyrelsen viist sig særdeles rundhaandet imod de Invalider, som opholde sig i Kjøbenhavn.

Jeg skal nu gaae over til det 7de Punkt, som lyder saaledes:

Kan en Invalid, som udelukkes fra at erholde Understøttelse af det almindelige Fond, fordi Bestyrelsens lægekyndige Medlem ikke anseer hans Evne til at underholde sig og sin Familie for væsentlig svækket, ikke tillades at erholde et lægekyndigt Oversyn, hvori den Læge, der har behandlet hans Svagthed, ogsaa kan deltage?

Bestyrelsen har et lægekyndigt Medlem, hvis Betænkning angaaende vedkommende Invalids Svagthed maa være meget afgjørende med Hensyn til den Beslutning, Invalidefondets Bestyrelse tager, betræffende den Understøttelse, der

kan være at yde; denne Læges Optræden imod Invaliderne skal ikke være human, og det forekommer mange af de Invalider, som henvende sig til ham, som om han, istedetfor at betragte dem som hæderlige Statsborgere, der have Krav paa Understøttelse af Staten, snarere betragter dem som en Slags Betlere. Naar nu denne hans Optræden imod dem tyder paa en saadan Tænkemaade, saa kommer man naturligvis let til til at troe, at denne hans Betragtning, maaskee imod hans Villie, kan have Indflydelse paa hans Uttringer om den Naagjældendes Svaghedstilstand, og at dersom denne Erklæring fra en enkelt Læge skal være afgjørende, saa kan det have en overmaade uheldig Indflydelse for mange Invalider. Det kunde derfor være overordentligt onskeligt, og jeg seer ikke, at det kunde stride imod Loven af 1851, at man indrømmede Invaliderne Tilslæbelse til at recurrere til et Overskøn af andre Læger. Naar man tager den Artikel af Bestyrelsen for sig, som jeg et Par Gange har nævnt, saa anføres der, at Loven som Betingelse for Understøttelse bestemmer, at hans (Invalidens) Vægemsbefordigelse skal væsentlig have svækket hans Arbeidskraft; men disse Ord „væsentlig have svækket“ ere meget elastiske, man kan gjøre dem til væsentlige eller mindre væsentlige, og det kan undergives mange forskellige Meninger, og naar man nu seer, at Bestyrelsen i denne Artikel meget stærkt har fremhævet Ordet „væsentlig“, saa maa man antage, at den lægger overordentlig Vægt paa dette Ord og fortolker det overmaade strengt. For at vise, at det ikke alene er paa Grund af disse Omstændigheder, at jeg har fundet mig bevæget til at omtale dette Punkt, skal jeg tillige, og jeg haaber, at det ærede Thing vil tilgive mig, naar jeg gjør det overmaade kort, fremhæve nogle Exempler, som foreligge offentlig paa Tryk, men som Mangfoldige af de ærede Rigsdagsmænd dog maaskee ikke kjende, og som synes mig at vise, at man lægger megen stor Vægt paa det omhandlede Ord „væsentlig“. Jeg har her en lille Piece, som udkom 1852, og hvori det af en navngiven Mand berettes, at en 27 aarig Soldat, som hedder Christian Nielsen Ringsbjerg, ved 1ste Jægercorps 4de